Temps Pasqual - Segon diumenge

Per DavidG el dl., 05/04/2021 - 20:00

Ac 4,32-25
1Jn 5,1-6
Jn 20,19-31

Impressiona escoltar que per a la primera comunitat, l'evidència de la seva fe en Jesús és que compartien els bens i que ningú passava necessitat. Millor que una recitació del catecisme, la fe en el Senyor es manifesta en no considerar res com a propi, perquè tot es posa a disposició dels altres.

No pot ser d'una altra manera quan s'entén amb el cor les paraules de Jesús: "*El meu Pare és el vostre Pare*". Perquè, si l'adhesió a Jesús ens fa germans, a què ve parlar de les coses que administro com si fossin d'us propi exclusivament? La primera comunitat cristiana compartia l'esforç pel pa de cada dia, perquè entre ells hi havia un mateix sentir, una sola ànima. S'entén, així, que els creients fossin ben vistos de la gent, com si hi veiessin els nous sentinelles d'una utopia arrelada, des de segles, al cor del poble jueu.

Segona impressió: Sant Tomàs, davant l'evidència que el Crucificat és el que ara viu, espontàniament, exclama: "*Senyor meu i Déu meu*". Aquestes paraules, segons una estesa devoció de les esglésies d'Orient, es pronuncien just en el moment posterior a la consagració, davant la presència real de Crist. La fe de sant Tomàs es va anar transformant en l'anhel d'evangelitzar que el va dur precisament Orient enllà. Més que una fórmula litúrgica apresa, aquesta exclamació neix del jo més pregon del deixeble que, per fi, veu atès el seu desig més autèntic.

Després de l'expressió espontània vindran els fets i, en acabat, un recull de conviccions que prenen forma en el que anomenem el Credo dels Apòstols. D'aquí uns instants, el recitarem tots junts, com si ens diguéssim, els uns als altres, que sabem el que hem vingut a celebrar avui a l'eucaristia i el que volem compartir. Tanmateix, convé preguntar-nos si, més enllà de les paraules, els nostres fets manifesten en qui creiem. ¿Com a la primera comunitat cristiana, també nosaltres generem espais de benestar que faran certa la benaurança de Jesús: *Feliços els qui creuran sense haver vist!?*

Poc hi creien els deixebles tancats a casa per por dels jueus. La desfeta del mestre els fa pensar que potser ells seran els següents a perdre la vida. La maldat semblava haver-se'n sortit amb la seva, i ara era a punt d'engolir-los també a ells. Tot d'una, Jesús entra, es posa en mig dels seus amics i els canvia la percepció. El que era por es transforma ara en pau, perquè la reben del mateix Senyor. L'alè de Déu recrea aquella llavor d'Humanitat que s'anava arraulint. I perquè la pau era amb ells, els arriba l'alegria per l'acompliment de les promeses del Mestre. Aquelles promeses que els havien dut a seguir-lo fins on van poder. Ara sols calia esperar, confiar, creure, car és necessari un temps d'encaix per a entendre vitalment les conseqüències de la seva resurrecció.

En efecte, vuit dies després d'aquell primer diumenge de Pasqua, els deixebles continuen reunits amb por i amb les portes tancades. La negativa de Tomàs a creure amb els altres, no ajudava que l'empenta evangelitzadora emprengués el vol. Però, finalment, el que era una amenaça, acaba sent oportunitat per a que Crist es manifesti de nou enmig d'ells, i accepti fer-se experiència sensible també per a Tomàs.

Jesús accepta el joc de donar senyals de la seva presència entre nosaltres per sempre fins a la fi del món. Haurem d'estar atents a aquests indicis. Però no hi haurà senyal més creïble que la generació d'espais de felicitat en el nom de Jesús, amb la seva empenta. Per això, en veure com ens estimem entendran que sols pot venir del Déu Amor la cura que tenim pels més petits, pels més necessitats, pels malalts, pels foraster, pels més grans. En els seus rostres veurem el rostre de Crist. Acostant-nos a les seves ferides i posant-hi bàlsam el reconeixerem i ens sortirà dir sense adonar-nos: *Senyor meu i Déu meu.*

ETIQUETES
COMPARTIR FE SENYALS PRESÈNCIA PAU